

Iertarea păcatelor și vindecarea de boli

- *Vindecarea slăbănogului, Duminica a 6-a după Rusalii* -

În Sfânta Scriptură, boala este înțeleasă, în primul rând, ca o alterare a sănătății, iar din acest punct de vedere, ea poate cuprinde infirmități ale sufletului și ale trupului. Bolnavii cer vindecare de la Iisus Hristos, iar ucenicii Lui vindecă prin puterea dată lor de Dumnezeu. Sfânta Evanghelie ne arată cât de importantă este activitatea de vindecare a Mântuitorului: „Iisus străbătea toate cetățile și satele, vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35). Întotdeauna în jurul lui Iisus se aflau oameni care veneau la El pentru vindecare sufletească și trupească. Vindecările săvârșite de Mântuitorul Hristos sunt semnele prezenței Împărăției lui Dumnezeu în lume, semnele începutului eliberării omului de păcat, de suferință și de moarte. Puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi, după cum se vede mai ales în Taina Pocăinței și Taina Sfântului Maslu. Biserica este, în primul rând, un spital pentru vindecarea de păcate. Taina mântuirii omului în Hristos, ca taină a pocăinței și a iertării păcatelor, a fost pe deplin descoperită de Hristos ucenicilor Săi și Bisericii Sale după Învierea Sa din morți. Puterea de a ierta păcatele aparține numai lui Dumnezeu, dar în iubirea Sa milostivă, nesfârșită și negrăită pentru oameni, Hristos dăruiește Bisericii Sale această putere sfântă și mântuitoare. Puterea de a ierta păcatele este puterea de a salva pe oameni de osânda veșnică. În acest sens, Sfântul Efreem Sirul spune că Biserica est locul unde sunt salvați cei condamnați la moarte. De ce?

Pentru că plata păcatului este moartea. Orice om păcătos este un om condamnat la moarte spirituală veșnică, la despărțire de Dumnezeu, dar prin pocăință și prin iertarea păcatelor care se dobândește prin Taina Sfintei Spovedanii sau a Mărturisirii și iertării păcatelor în Biserică, omul condamnat la moarte poate deveni candidat la viața veșnică și cetățean al raiului. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, însă pocăința ne întoarce spre El, iar Sfânta Împărtășanie ne unește cu Dumnezeu Fiul, Mântuitorul lumii. Taina Spovedaniei este Taina căinței și a regretului pentru păcate, a mărturisirii păcatelor și primirii iertării de păcate. Sfânta Taină a Pocăinței are trei dimensiuni distincte, dar complementare: mărturisirea păcatelor, primirea iertării păcatelor (sau dezlegarea de păcate) și împăcarea omului cu Dumnezeu, cu Biserica și cu el însuși, cu propria sa conștiință. În acest sens, Sfânta Taină a Pocăinței este o lucrare de eliberare, înnoire și creștere spirituală. Să-i mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru marele dar al pocăinței și al iertării păcatelor dat oamenilor prin iubirea Lui smerită și milostivă. Amin. Slavă Tie, Doamne! † †

Să nimicim răul din noi cu râvna Sfântului Ilie

Ne place de Sfântul Ilie, de râvna lui. Ne-ar place să avem și noi râvna Sfântului Ilie pentru nimicirea răului, mai ales pentru nimicirea răului din noi. Să nimicim ura din noi, să nimicim răzburarea din noi, să nimicim mânia din noi, să nimicim îndoiala din noi, să nimicim împotririile față de bine pe care le avem în noi, să nimicim din rădăcină răutatea, în orice chip ar fi ea. În loc de mânie - să avem blândețe, în loc de mândrie - să avem smerenie, în loc de lene - să avem hărnicie, în loc de lăcomie - să avem post, în loc de desfrânare - să avem înfrânare, să ne întărim în bine, pentru că așa vrea Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Domnul Hristos însă, nu vrea să fim nimicitori de oameni. Nu ne-a pus Domnul Hristos să judecăm care este bun și care este rău, cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară. Pe noi ne-a pus Dumnezeu să fim binevoitori, îngăduitori, iertători. De aceea răspunsul Domnului Hristos la întrebarea celor doi ucenici: „Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer, să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?” (Luca 9, 54), Domnul Hristos a zis: „Nu știți ai Cărui Duh sunteți!” (Luca 9, 55). Deci, dacă voi vreți să faceți așa ceva, să nimiciti oameni, să faceți să piară oamenii, chiar și pe aceia care nu mă primesc pe Mine, nu aveți duhul Meu, nu sunteți fiii duhului Meu, ci sunteți altfel de oameni pe care Eu nu-i vreau. Noi îl cinștim pe Sfântul Ilie, pentru că îl cinștește Biserica, îl cinștim pe Sfântul Ilie pentru că ni-l propune Biserica spre cinștire, dar noi nu suntem ca Sfântul Ilie, nici nu vrem să fim ca Sfântul Ilie, ci vrem să fim ca Domnul Hristos. Vrem să fim cu îngăduință, vrem să fim cu iertare, vrem să fim cu milă, vrem să fim cu înțelegere față de neputința omenească, vrem să fim iubitori de oameni, ca Dumnezeu, vrem să fim cu răbdare, pentru că Domnul Hristos ne-a spus: „Cel ce va răbda până la Sfârșit, acela se va mântui!” (Matei 10, 22). Ar trebui, însă, ca în privința rânduielii din sufletul nostru, să fim ca Sfântul Ilie. Să nu ne mai gândim la unii și alții cum fac, să ne gândim la noi, la ce facem noi cu răul, să ne gândim să înlăturăm răul cu binele. „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu bine” (Romani 12, 21). Bineînțeles că Sfântul Ilie a avut și laturi de bunăvoință, de vreme ce a fost trimis de Dumnezeu la o văduvă din Sarepta Sidonului. A ajutat pe acea văduvă, căreia i-a murit copilul, înviind pe copilul ei. Toate acestea țin de Sfântul Ilie, toate acestea trebuie să le avem în vedere când este vorba de cinștirea noastră, de sărbătorirea noastră față de Sfântul Ilie. Să nu ne temem de el și de asprimea lui, câtă vreme suntem cu Domnul Hristos, că nu ne lasă Mântuitorul să facem ce a făcut Ilie. A avut Ilie la vremea lui, râvna lui - Dumnezeu să-i primească râvna, Dumnezeu să ne întărească și pe noi în râvna de a nimicim răul, pe noi care suntem atât de nehotărâți când este vorba de a înlătura răul. *Sfinte Prorocule Ilie, roagă-te pentru noi!*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este însoțitoarea nădejzii creștine?

Răspuns: Însoțitoarea bună a nădejzii creștine este frica de păcat. Nădejdea este ca o luntre cu două lopeți: pe una scrie îndurarea lui Dumnezeu, iar pe cealaltă, frica de dreptatea lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne sfătuiește să clădim mântuirea „cu frică și cu cutremur” (Filipeni 2. 12). Cu frică, fiindcă, după cum marinarul ce se află în largul mării se teme, chiar pe vreme bună, de furtuna ce i-ar putea scufunda corabia, tot asemenea și creștinul trebuie să trăiască neconținut cu teama de bănuiala ispitei care nu cruță pe nimeni. Oameni oarecând plăcuți lui Dumnezeu, cum a fost de pildă înțeleptul împărat Solomon, au ajuns la bătrânețe niște nelegiuți. Chiar dintre îngeri au căzut unii, și încă foarte jos, și au fost lepădați de Dumnezeu pe vecie. Încheierea vieții noastre o face moartea; până atunci, ispita poate să doboare din starea de har pe oricine care nu lucrează la mântuirea sa cu , frică și cu cutremur. Frica creștinului de păcat nu împuținează nădejdea lui, ci o sporește.

Întrebare: Nădejdea creștină este un dar dumnezeiesc?

Răspuns: Negreșit, nădejdea creștină este un dar dumnezeiesc, care se pogoră în inima omului, ca o iluminare de la Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu ține trează înlăuntrul nostru încrederea în bunătățile veșnice; și, cu cât luminarea dumnezeiască este mai puternică, cu atât mai desăvârșită este și nădejdea.

Întrebare: Ce folos are cel ce nădăjduiește în Dumnezeu?

Răspuns: Cine nădăjduiește în Dumnezeu se bucură de o deosebită ocrotire din partea Lui. „Cei ce nădăjduiesc spre Dumnezeu sunt ca muntele Sionului; nu se vor clătina în veac” (Psalm 124. 1). După cum mașinile cele mai puternice și mai numeroase nu vor fi în stare nici să răstoarne, nici să clatine acest munte, tot așa și cel ce-și pune nădejdea în Dumnezeu, va rămâne neclintit în fața tuturor loviturilor. Cel ce-și pune nădejdea în Dumnezeu nu va fi rușinat în veac: „Uitați-vă la neamurile cele din început și vedeți cine a nădăjduit spre Domnul și s-a rușinat?” (Iisus Sirah 2, 10). Dovadă avem întâmplarea celor trei tineri care au fost aruncați în Babilon, în cuptorul cel aprins, și din care au scăpat nevătămați (Daniel 3, 8-10). Iosif, dus și vândut rob în Egipt, ajunge cel dintâi în toată împărăția Faraonului (Facere 41).

Întrebare: Care sunt roadele nădejzii creștine?

Răspuns: Nădejdea înaripează sufletul cu o vie dorire spre Dumnezeu. De aceea dă și o deosebită putere și trăinicie credinței. Astfel, cel ce nădăjduiește în Dumnezeu dobândește multe de la El, încât acela este în stare să mute și munții, după cum zice Mântuitorul (Marcu 11, 23). Iar a muta munții se tâlcuiește: a birui cele mai mari piedici. Moise, încrezându-se în Dumnezeu, cu toiagul a despicat în două Marea Roșie (Ieșire 24, 21); iar Proorocul Ilie a făcut să cadă ploaie după o secetă de trei ani și șase luni (3 Regi 18, 45). „Cel ce nădăjduiește este bogat cu mult înainte de a avea o bogăție”, zice Sfântul Ioan Scărarul. Cel ce are nădejde în Dumnezeu rămâne neclintit în fața oamenilor și răbdător.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 20 iulie	07:00- 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 24 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 iulie	07:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 26 iulie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Să nu minți!

Doi tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă îi atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca. Toate au mers bine, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe portița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze. „Stai, femeie, că te învăț eu minte”, își zise bărbatul și, intrând în casă, se prefăcu speriat și zise: „Lenuța, copila a căzut în fântână și s-a înecat!”. Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunțe medicul, Lenuța a murit. Iată isprava unei minciuni. De aceea, Sfânta Scriptură ne spune: „Cel ce își păzește gura sa, își păzește sufletul” (Pilde 13, 3).

Când tăcerea este păcat

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat: Când taci la spovedanie și nu spui păcatele. Când îți auzi copiii mințind, blestemând, injurând, grăind de rău, și nu-i mustri, este păcat. Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, este păcat. Când semenul tău păcătuiește și tu îi vezi și nu-l sfătuiești de bine și taci, este păcat. Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, tăcerea este un păcat. Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat. Când ascuți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, este păcat.

Copilul cel mai înțelept

Trăia odată un om care avea trei fii pe care îi iubea foarte mult. Nu era bogat, dar câștigând ceva bani din muncă sinceră, reuși să-și cumpere un ogor. Când a ajuns la adânci bătrâneți, își spuse el: „Oare căruia dintre copiii mei să-i las ogorul? Am să-l las aceluia care se va dovedi mai înțelept”. Și i-a pus la încercare. I-a chemat pe toți trei lângă patul său, din care nu se mai putea scula, și le-a zis: „Iată, vă dau câte cinci mii de lei fiecăruia. Casa noastră are o singură cameră și este goală. Cine reușește să umple mai mult camera cu lucruri cumpărate cu acești bani, acela va primi ca moștenire ogorul”. Toți trei au plecat după cumpărături. Fiul mai mare a cumpărat un snop de paie; al doilea un săculeț cu pene. Fiul mai mic a cumpărat o lumânare și o cutie de chibrituri. A doua zi, toți trei feciorii s-au adunat în camera bătrânului aducând fiecare ce cumpărase. Cel mai mare a împrăștiat snopul de paie, dar abia a umplut un colț de cameră. Al doilea a împrăștiat penele, dar abia a umplut un sfert de cameră. Tatăl era foarte nemulțumit. În sfârșit, copilul cel mai mic se așeză în mijlocul odăii, scăpără chibritul, aprinse lumânarea și lumina ei umplu toată încăperea. Tatăl a fost foarte impresionat de această lumină. De aceea i-a lăsat lui moștenire ogorul, întrucât se dovedise a fi cel mai înțelept. Amin.

